

РЕШЕНИЕ

№ 7406

гр. София, 07.12.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 03.12.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **7668** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

8

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ .

Образувано е по жалба на М. Й. В. от [населено място] срещу Решение № ППН-01-63/2017 г. от 02.05.2018 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ в частта му по т. 2.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания административен акт, като постановен при допуснати нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните норми. Твърди се, че КЗЛД неправилно е преценила, че жалбата, с която е сезирана се отнася само до нарушаване на правата на М. В., след като жалбата е подадена и от съпругът ѝ А. М.. Възразява се, че камерите са поставени така, че да снимат общи части като коридор, прилежащо стълбище, двор и цялата сграда, както и терасата и част от жилището на жалбоподателката, което е лично имущество. Жалбоподателката счита, че неправилно административният орган е приел, че снимките и клиповете са станали достояние само на определен кръг от хора „приятели и близки“, тъй като

социалната мрежа Ф. е публична и общодостъпна, достояние на всички потребители на социалната мрежа. Твърди се още, че цитираната в оспореното решение Директива 95/46 се отнася до правото на защита на личната собственост, а не до общите части, както и че заснемането и качването на снимки в социалните мрежи не може да бъде определено като запазване на личното имущество. В жалбата се сочи още, че достъп до видеонаблюдението имат и синът и дъщерята на семейство С. чрез специално мобилно приложение на I. 4200, като самият факт, че снимките и клиповете от поставеното видеонаблюдение са качени от семейство С. в социалната мрежа само по себе си е нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЗЛД. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени решението в оспорената му част и уважи в цялост подадена от М. В. жалба. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, прави искане и за присъждане на направените по делото разноски. Ответникът – КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни – Г. К. С. и М. Ц. С., редовно призовани, в съдебно заседание не се явяват, не изпращат представител и не изразяват становище по жалбата. В приложени по делото писмени бележки изразяват становище за неоснователност на жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-63/15.09.2017 г. на М. Й. В. за това, че без нейно съгласие и на съпруга й А. М. в сградата, в която живеят и е в режим на етажната собственост, живеещите на втори етаж Г. С. и М. С. са монтирали камери за видеонаблюдение и видеозаснемане, за което не е взето решение от общото събрание на етажната собственост, както и многократно е изразено несъгласие от жалбоподателката. В жалбата се твърди още, че от близки и приятели жалбоподателката е разбрала, че записи от видеокамерите и снимки са споделени от С. в социалната мрежа. Към жалбата са приложени и копия на снимки, снети от социалната мрежа и споделени от Г. и М. С..

Във връзка с така подадената жалба с писмо изх. № ППН-01-63/2017#1/02.11.2017 г., на основание чл. 36 от АПК, на М. и Г. С. е предоставена възможност да изразят писмено становище по жалбата, както и да представят доказателства. В определения от административния орган срок със становище вх. № ППН-01-63#2/14.11.2017 г. С. са посочили, че извършеното от тях видеонаблюдение е в резултат на ежедневен психически и физически тормоз от съпругът на М. В. в продължение на 10 години, като за поставяне на камерите са получили съвет от кварталния инспектор. Към становището са приложени и снети записи от системата за видеонаблюдение, които са били споделяне от тях в социалната мрежа – групата „Не на вандализма и простотията в К.“.

На свое заседание, проведено на 17.01.2018 г., КЗЛД е взела решение за допустимост на подадената жалба от М. Й. В. и разглеждането ѝ по същество в открито съдебно заседание /препис-извлечение от протокол № 4/. С писма изх. № ППН-01-63/2017#5/22.01.2018 г. и изх. № ППН-01-63/2017#6/22.01.2018 г. Г. и М. С. и

М. В. са уведомени, че жалбата ще бъде разгледана по същество на открито заседание на КЗЛД на 14.02.2018 г. от 13.00 часа, както и че същите са конституирани като страни в административното производство.

В хода на административното производство със заповед № РД-14-27/02.02.2018 г. председателят на КЗЛД е наредил да бъде извършена последваща проверка по спазване и прилагане на ЗЗЛД в етажна собственост на адрес: [населено място], [улица], със задача: да се установи спазени ли са разпоредбите на ЗЗЛД при обработването на лични данни на физически лица чрез система за видеонаблюдение на посочения адрес. За извършената проверка са съставени приемно-предавателен протокол, констативен протокол от 07.02.2018 г. и констативен акт № ППН-02-102/09.02.2018 г. В констативния акт е посочено, че на посетения адрес се намира триетажна жилищна кооперация, с два входа, в режим на съсобственост, като сем. С. притежават апартамент на втория етаж на кооперацията на [улица] пропорционални части от дворното място, а жилището на М. В. се намира на третия етаж. В акта се сочи още, че по думите на сем. С. последните са подложени от 15 години на системен тормоз от страна на съпруга на В., който непрекъснато изсипва боклуци от трети етаж върху тентата на втория етаж, хвърля пиратки на терасите, унищожава цветята в двора и др., включително нанася телесна повреда на г-н С., като действията на М. провокирали сем. С. да публикуват в социалните мрежи кадри от камерата. Установено е още, че изградената на адреса система за видеонаблюдение се състои от четири броя видеокамери и едно записващо устройство – D. видеорекордер, свързано към домашния компютър на сем. С. и мобилните устройства на г-жа С., дъщеря им и сина им чрез приложение iVMS 4200, като: първата камера е инсталирана над гаражната врата на сем. С. и в обсега ѝ на наблюдение попадат части от прилежащия тротоар и улица, както и част от срещуположния тротоар; втората камера е инсталирана от другата вътрешна страна на гаража и заснема части от двора и от цялата жилищна кооперация; третата камера е поставена на терасата на сем. С. и в обсега ѝ на наблюдение попадат части от двора и гаража на сем. С. и част от гаража на жалбоподателката; четвъртата камера е инсталирана на входната врата на сем. С. и заснема стълбищната площадка на втория етаж и прилежащото стълбище. Съгласно констативния акт изградената системата за видеонаблюдение позволява наблюдение на изходящия образ от камерите в реално време и автоматичен запис на изображенията при движение на обекта в обсега на камерите, като записите се съхраняват в период от 7 дни, след което автоматично се изтриват, а при всяка камера са поставени и информационни табели.

Видно от протокол № 8/14.02.2018 г. от проведено заседание на КЗЛД разглеждането на жалбата на М. В. е отложено във връзка със събиране на доказателства относно режима на жилищната сграда. С писмо изх. № ППН-01-63/2017#14/02.03.2018 г. М. В. е уведомена, че следващото заседание на КЗЛД за разглеждане на нейната жалба ще се проведе на 21.03.2018 г. от 13.00 часа. С писмо изх. № ППН-01-63/2017#15/02.03.2018 г. Г. и М. С. са уведомени, че КЗЛД ще разгледа жалбата на М. В. на 21.03.2018 г. от 13.00 часа, като за изясняване на случая от фактическа и правна страна ответните страни следва да представят доказателства относно собствеността на имота на [улица], [населено място], както и да конкретизират какви точно записи са споделили и да представят съответни доказателства, екранни разпечатки и т. н.

Жалбата е разгледана на проведеното на 21.03.2018 г. заседание на КЗЛД, на което е

взето единодушно решение за обявяване на жалбата за основателна по отношение на камерата, която заснема обществени територии, а в останалата си част същата се обявява за неоснователна. С решение № ППН-01-63/2017г/02.05.2018 г. КЗЛД е уважила като основателна жалба с рег. № ППН-01-63/15.09.2017 г., подадена от М. В. срещу Г. и М. С., в частта ѝ свързана с извършването видеонаблюдения от камера, инсталирана над гаражната врата, поради нарушаване на принципа, регламентиран в чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД личните данни да бъдат съотносими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват, както и е оставил без уважение като неоснователна жалба рег. № ППН-01-63/15.09.2017 г. с оглед установената на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД допустимост на обработването на личните данни на жалбоподателя, посредством извършвано от ответните страни видеонаблюдение по начин, по който не се установява преимущество на интересите на г-жа В. пред тези на сем. С. в изпълнение на принципите, регламентираны в чл. 28 и чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република Б. за право на живот, лична свобода и неприкосновеност на веки български гражданин, поради което не е налице нарушаване на правата на жалбоподателя съобразно разпоредбите на ЗЗЛД. В мотивите си КЗЛД е приела, че в процесния случай обработването на лични данни е допустимо на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД и не се установяват предпоставки за приемане на извода, че интересите на жалбоподателката имат преимущество пред интересите на ответните страни. Административният орган е приел също така, че снимките и видеозаписите, които са били споделени, се отнасят до различно от жалбоподателката лице, както и че при обработването на личните данни на конкретно физическо лице чрез публикуване на неговата снимка е от съществено значение личността и категоричната разпознаваемост от широк, неограничен кръг лица, а в процесния случай дори и със снимки/записи лицата остават неразпознаваеми за обществото с изключение на най-близкия приятелски и роднински кръг. При постановяване на решението си КЗЛД се е позовала и на решение на Съда на Европейския съюз по дело № С-212/2013 г., както и е приела, че сградата, находяща се на адрес [населено място], [улица], е в режим на етажна съсобственост и няма домоуправител.

По делото е прието като доказателство и Постановление от 17.07.2017 г. за отказ за образуване на досъдебно производство по пр. пр. 1291/2017 г. на Районна прокуратура – К..

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД. Видно от приложената по делото обратна разписка жалбоподателката е била уведомена на 09.05.2018 г. за оспорения административен акт, като жалбата ѝ срещу акта, съгласно приложена по делото служебна бележка изх. № 02-785/18.09.2018 г. на [фирма] и обратна разписка ИД PS 2500 00NAZ3 N, е подадена до съда на 23.05.2018 г., т. е. в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД в съответствие с предоставените ѝ правомощия по чл. 38, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗЛД във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД. Независимо, че безспорно се установява по делото, че Г. С. и М. С. не са регистрирани като администратори на лични данни, то доколкото срещу извършването от тях обработване на лични данни е депозирана жалба, същата правилно е разгледана от КЗЛД и тя не е излязла от правомощията си. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД

„Обработване на лични данни“ е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. В случая съдът намира, че се извършва обработване на лични данни - записване с автоматично средство - система за видеонаблюдение. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД администратор на лични данни, е физическо или юридическо лице, както и орган на държавната власт или на местното самоуправление, който сам или съвместно с друго лице определя целите и средствата за обработване на личните данни. Същото определение е дадено и в чл. 2, б. „г“ от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни /Директива 95/46/ЕО/. Следователно, достатъчно е да се извършва обработване на лични данни по смисъла на закона, за да се превърне едно физическо лице, както е в процесния случай, в администратор на лични данни. Дали то е регистрирано в регистъра по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД е отделен въпрос, като в тази връзка следва да се има предвид, че КЗЛД следва да регистрира администратори, само когато те поддържат регистри на личните данни - аргумент от § 3 от ПЗР на ЗЗЛД и чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД. Лица, които не поддържат регистри, но обработват лични данни по смисъла на закона, както е в процесния случай -

видеозаснемане, също притежават качеството на администратор на лични данни и КЗЛД може да разглежда жалби срещу тях и съответно да установява или не извършването на нарушения при обработването на тези данни.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Решението е постановено след като е дадена възможност на страните да изразят становище и представят писмени доказателства – чл. 36 от АПК, както и след разглеждане на жалбата по същество в открито съдебно заседание съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация и е прието с необходимото мнозинство /чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД/. Правилно също така административният орган е конституирал страните в развитото се пред него производство. Административният акт е постановен и в предписаната от закона форма – решение, в което са посочени мотивите – фактически и правни основания, поради които жалбата на М. В. се уважава частично и се приема за основателна и не се уважава в останалата си част, като неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция намира също така, че процесното решение е постановено и в съответствие с материално-правни разпоредби и наведените в този смисъл доводи за незаконосъобразност от жалбоподателката се явяват неоснователни. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Целта на ЗЗЛД е да се гарантира неприкосновеността на личността и личния живот, като се защитят физическите лица при неправомерно обработване на

свързаните с тях лични данни и се регламентира правото на достъп до събираните и обработвани такива данни. Предвидената в закона защита на личните данни не е абсолютна и подлежи на ограничение в изрично предвидени в закона случаи.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД регламентира седем алтернативни хипотези, в които обработването на лични данни е допустимо. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия. Законът за защита на личните данни въвежда разпоредбите на Директива 95/46/ЕО /§ 1а от ДР на ЗЗЛД/, като в чл. 7, б. „е“ от Директивата е регламентирано, че държавите-членки предвиждат, че обработването на лични данни може да се извършва, само ако обработването е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1. В чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД е предвидено, че обработването е допустимо, когато то е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните. Именно дали е била налице тази хипотеза следва да се прецени в процесния случай. Интересите на Г. С. и М. С. /администратори на лични данни/, свързани с опазване на личното им имущество, следва да са с превес пред интересите на подалия жалбата /физическо лице, чиито данни евентуално са заснети/. В тази връзка следва да се има предвид и Решение на Съда от 11.12.2014 г. по дело С - 212/13 по преюдициално запитване, в чийто диспозитив е посочено, че чл. 3, параграф 2, второ тире от Директива 95/46/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че използването на система за видеонаблюдение, извършваща видеозаснемане на хора, съхранявано върху устройство за дълготрайно запамятване, а именно твърд диск, която е инсталирана от физическо лице в семейната му къща за защита на собствеността, здравето и живота на собствениците на къщата, като системата покрива и обществени места, не представлява обработване на лични данни при извършване на изцяло лични или домашни занимания по смисъла на тази разпоредба. Като пример за дейности, които са изключително лични или домашни Директивата посочва кореспонденция и поддържане на адресни указатели. Действително, при съобразяване на Решението по дело С – 212/13 в случая не може да се приеме, че осъщественото видеозаснемане е за изцяло лични или домашни занимания, но от КЗЛД не е установено неправомерно обработване на лични данни. Директивата предвижда, че държавите членки следва да защитават основните права и свободи на физическите лица и в частност правото им на личен живот при обработването на лични данни.

Следователно, следва да се държи сметка както за правата и свободите на

лицата, чиито данни се обработват, така и за правата и свободите на лицата, които обработват данните. В случая от доказателствата по делото се установява, че сем. С. обработват данни на други физически лица – в конкретния случай на жалбоподателката и съпруга ѝ, чрез видеозаснемане само за защита на собственото им имущество в следствие на сериозни проблеми в отношенията им с жалбоподателката и съпруга ѝ. Не е установено неправомерно обработване на тези данни от административния орган, както и нито в административното производство, нито в съдебното производство, се установява също така по отношение на личните данни на жалбоподателката от страна на заинтересованите страни да се извършва картотекиране, класифициране или друго подобно действие. Действително, по делото безспорно се установява, че част от записите от видеокамерите са бил споделени от заинтересованите страни в социалната мрежа - публикувани на страницата на facebook. В тази връзка следва да се има предвид от една страна, че видно от приложените по делото разпечатки от facebook само на една от споделените снимки /от 01.10.2018 г./ присъства в гръб фигурата на жена, която може да се предположи, че е жалбоподателката. От тази снимка обаче, при съобразяване на характера на заснемането, както и правилно е посочил административният орган, липсва ясна и пълна характеристика на чертите на лицето, за да може то именно чрез публикуване на тази снимка да стане разпознаваемо за обществото и еднозначно идентифицирано, с изключение разбира се на ограничения най-близък приятелски и роднински кръг. При обработването на лични данни на конкретно физическо лице посредством публикуването на неговата снимка от съществено значение относно правомерността на обработването е личността и категоричната разпознаваемост от широк и неограничен кръг лица. В конкретния случай съдът намира, че с помещаването във facebook именно на тази снимка жалбоподателката трудно би могла да се идентифицира от неограничен кръг лица. От друга страна в една от част от останалите снимки, споделени в социалната мрежа, е видно, че присъства мъж – лице, различно от жалбоподателката. Дори и да се приеме за безспорно, че това лице е съпругът ѝ – А. М., то последният нито е подател на жалбата, нито е страна в проведеното административно производство, като за него не е съществувало задължение за КЗЛД да установява нарушени права. В тази връзка следва да се има предвид, че се явява неоснователно и възражението на жалбоподателката, че КЗЛД е била сезирана и не се е произнесла и за нарушаване на правата на съпруга ѝ. Видно от приложената по делото жалба с вх. № ППН-01-63/15.09.2017 г. същата е подадена само от името на М. Й. В., като в нея е посочено, че записите от видеокамерите и снимки с изображения на жалбоподателката и съпруга ѝ са споделени в социалните мрежи. В съответствие с чл. 36, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация жалбата е искане, с което се търси защита за нарушени на искателя права по ЗЗЛД. В процесния случай жалбата е подадена само от М. В. и с нея се търси защита само на нарушени нейни права, но не и на сочения

само в жалбата, но неподадал или подписал същата, съпруг на М. В.. По делото не са ангажирани също така каквито и да било доказателства, че интересите на жалбоподателката М. В. имат преимущество пред интересите на Г. и М. С.. Поради и което, както и правилно е приела КЗЛД, в процесния случай е налице предвидената в чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД хипотеза по отношение на оспорената т. 2 от процесното решение.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на ответника, както и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й. В. от [населено място] срещу Решение № ППН-01-63/2017 г. от 02.05.2018 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ в частта му по т. 2, като неоснователна.

ОСЪЖДА М. Й. В., с ЕГН [ЕГН], да заплати на КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ:

